

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. София, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Хрипсима К. Мъгърдиян

Членове: Темислав М. Димитров
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20221100506411 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на Главна дирекция „П.Б.И З.НА Н.“ срещу решение № 20202445/25.10.2021 г. по гр.д. № 50913/2020 г. по описа на СРС, II ГО, 58 състав. С посоченото решение са уважени осъдителни иски с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД, предявени от А. А. С. срещу Главна дирекция „П.Б.И З.НА Н.“, като ответникът е осъден да заплати в полза на ищеца сумите, както следва: 1638,89 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 19.10.2017 г. до 06.07.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 19.10.2020 г. до погасяването, 227,70 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 01.01.2018 г. до 18.10.2020 г.,

Жалбоподателят - Главна дирекция „П.Б.И З.НА Н.“, твърди, че решението е неправилно, тъй като ищецът не е полагал извънреден труд през процесния период. Счита, че отразеният труд в заключението по съдебно-счетоводната експертиза не е извънреден, тъй като същият е изчислен сумарно при полагане на нощен труд в часовия интервал от 22:00 часа до 6:00 часа – 8 часа, и е отчетен при прилагане на [чл. 9](#),

[ал. 1](#) – 3 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Не е налице празнота в уредбата в ЗМВР при изчисляване и изплащане на този 1 час нощен труд. Отчитането и заплащането на нощния труд на служителите на МВР е регламентирано в [чл. 179, ал. 1](#) и [2](#), [чл. 187, ал. 3](#) и [9 ЗМВР](#), Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г., а неговият размер се определя със заповед на министъра на вътрешните работи. Предвид изложеното счита, че не следва да се прилагат разпоредбите на [чл. 9, ал. 1 – 3 НСОПЗ](#), съгласно които положеният 7 часа нощен труд се заплащал като за 8 часа, след умножаване с коефициент от 0,143. Часовата норма за нощния труд в МВР е различна от тази в КТ. Служителите на МВР имат права и задължения по действащия ЗМВР, който е специален и урежда техните служебни правоотношения, а правата на работниците се уреждат от КТ и подзаконовите нормативни актове, поради което нормите на КТ не могат да се прилагат за служителите на МВР. Ето защо, моли обжалваното решение да бъде отменено, а исквете – отхвърлени. Претендира разносните по производството.

Ответникът по жалбата – А. А. С., оспорва жалбата и моли решението на Софийски районен съд да бъде потвърдено. Претендира разносните по производството.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба порочи на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание [чл. 176 ЗМВР](#), вр. [чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР](#), вр. [чл. 179, ал. 1](#), вр. [чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР](#) и с правно основание [чл. 86 ЗЗД](#).

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Разгледано по същество същото е ПРАВИЛНО.

По делото е безспорно, че в процесния период между страните е съществувало служебно правоотношение, като ищецът е бил служител в Главна дирекция „П.Б.И З.НА Н.“. Не се спори също така, че по силата на служебното правоотношение между страните ищецът е работил на 24-часови смени, при сумирано отчитане на работното време на тримесечен отчетен период, като ищецът е изпълнил точно служебните си задължения, поради което същият има право на възнаграждение.

Спорен между страните е въпросът дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ и НСОПЗ – в частност разпоредбата на [чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ](#), или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовите нормативни актове.

В тази връзка следва да се посочи, че на основание чл. 140 и чл. 141, ал. 2 КТ нощният труд е труд, който се полага в периода от 22:00 часа до 06:00 часа. Трудовото

законодателство предвижда, че положеният нощен труд се отчита и се заплаща увеличено в сравнение с дневния. Увеличението се изразява, на първо място, в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време (подневно или сумирано), съгласно чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, и, на второ място, в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер е установен в [чл. 8 НСОПЗ](#).

Съгласно разпоредбата на [чл. 176 ЗМВР](#), brutното месечно трудово възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, като на основание [чл. 179, ал. 1 ЗМВР](#) на държавните служители в системата на МВР се заплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22:00 часа до 6:00 часа. Съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Нощен е трудът, който се полага между 22:00 и 6:00 часа. На основание чл. 187, ал. 3 ЗМВР, работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8- 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение.

В ЗМВР и подзаконовите нормативни актове липсва уредба във връзка с трансформиране на нощния труд в дневен. Същевременно, съгласно нормата на [чл. 188, ал. 2 ЗМВР](#), държавните служители, полагащи труд за времето между 22:00 часа и 06:00 часа, се ползват със специална закрила по КТ. При липсата на правило за отчитане на нощния труд в ЗМВР до изменението на [чл. 187, ал. 4 ЗМВР в сила от 07.07.2020 г.](#) и в наредбата, издадена по чл. 187, ал. 9 ЗМВР, то при сумирано отчитане на работното време на служителите от МВР, работещи по служебно правоотношение, следва да се прилага субсидиарно правилото за трансформиране на нощните часове в дневни, установено в [чл. 9, ал. 2 НСОПЗ](#). При приложение на посоченото правило дължимото допълнително възнаграждение на ищеца във връзка с положения от него нощен труд за периода от 19.10.2017 г. до 06.07.2020 г. възлиза на сумата в размер на 1638,89 лв., а дължимата мораторна лихва върху посоченото допълнително възнаграждение за периода от 01.01.2018 г. до 18.10.2020 г. е в размер на 227,70 лв., при съобразяване на обстоятелството, че задължението за заплащане на претендираното възнаграждение е възникнало като срочно – след изчитане на всяко тримесечие, каквото е и формулираното искане в петитума на исковата молба, съгласно заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните.

Следва да се посочи, че първоинстанционното решение съдържа подробни

мотиви в тази насока, които настоящата съдебна инстанция споделя и на основание чл. 272 ГПК препраща изцяло към тях.

Във връзка с изложеното се налага извод, че въззивната жалба е неоснователна, а решението на Софийски районен съд – правилно в обжалвана част, поради което следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Възражението на въззивника за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение на ответника по жалбата е основателно, тъй като делото пред настоящата инстанция не представлява фактическа и правна сложност, поради което адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника по жалбата следва да се намали до минималния размер, съгласно НМРАВ – 486,66 лв.

При този изход на спора само ответникът по жалбата има право на разноски, като в негова полза следва да бъде присъдена сумата в размер на 486,66 лв. – разноски за адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 2 ГПК настоящото решение не подлежи на обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20202445/25.10.2021 г. по гр.д. № 50913/2020 г. по описа на СРС, II ГО, 58 състав.

ОСЪЖДА Главна дирекция „П.Б.И З.НА Н.“, да заплатят в полза на А. А. С., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 486,66 лв., представляваща разноски пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____